

22 Απριλίου 2020

Άγιος Πορφύριος Κausοκαλυβίτης: Πήγε να της πέσει ο δίσκος απ' τα χέρια

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης](#)

Τὰ χρόνια μετὰ τὸν

πόλεμο ἦταν πολὺ δύσκολα κι οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ ζήσουν. Ἐγώ, ὅπως σᾶς εἶπα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν στὴν Πολυκλινικὴ. Πολλὰ περιστατικὰ θυμᾶμαι ἀπ' τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Ἀκοῦστε ἓνα ἀπ' αὐτά.

Ἡ Ἔφη ἦταν δεκαοκτῶ χρονῶν κι ἔμενε τὸ καλοκαίρι μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ τὸν ἀδελφὸ της στὸ Μπογιάτι. Εἶχαν περιβόλι μὲ κηπευτικὰ καὶ τὰ πουλοῦσαν. Ἐνα βράδυ ἡ μητέρα τῆς Ἔφης τὴν ἔστειλε σ' ἓνα μαγαζάκι ἐκεῖ κοντά, ν' ἀγοράσει πετρέλαιο γιὰ τὴ λάμπα. Σημειῶστε ὅτι δὲν εἶχαν τότε ρεῦμα. Ἐπιστρέφοντας πρὸς τὸ σπίτι, ἡ Ἔφη συναντάει στὸ δρόμο ἓνα ἀγόρι, συμμαθητὴ της. Μιλοῦσαν γιὰ τὰ μαθήματα. Τὸ σημεῖο, ὅμως, ποὺ εἶχαν σταματήσει βρισκόταν πίσω ἀπὸ ἓνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἔφης καὶ τοὺς εἶδε νὰ κουβεντιάζουν. Τὸ παρεξήγησε, γιὰτὶ πίστεψε ὅτι πονηρὰ κουβεντιάζουν καὶ τὸ εἶπε στὴ μητέρα τους.

Ἡ Ἔφη μᾶς ντροπιάζει, εἶπε, κουβεντιάζει στὸ δρόμο μ' ἓνα ἀγόρι.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι ἡ Ἔφη, ἡ μητέρα της τὴ μάλωσε πολὺ καὶ τὴν ἔδειρε. Τότε οἱ ἀρχὲς ἦταν πολὺ αὐστηρές. Ἡ Ἔφη πικράθηκε πολὺ. Ἐπαναστάτησε γιὰ τὴν ἀδικία καὶ τὴν καχυποψία τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε στὸ σπίτι ὁ πατέρας, ποὺ ἔλειπε. Ἐκεῖνος τῆς φέρθηκε διαφορετικὰ, δηλαδὴ μὲ κατανόηση καὶ καλὸ τρόπο.

-Ἐγώ, δὲν τὰ πιστεύω αὐτά, τῆς λέει. Ἔλα, πᾶμε νὰ ποτίσουμε τὸ περιβόλι. Ἐσὺ θὰ κάθεται καὶ ὅπου βλέπεις πὼς ποτίζεται μιὰ βραγιά θὰ μοῦ λὲς νὰ γυρίζω τὸ νερὸ σ' ἄλλη βραγιά.

Ἔτσι ἔγινε. Ἡ Ἔφη, ὅμως, δὲν εἶχε κοιμηθεῖ καθόλου τὴν προηγούμενη νύχτα. Ἡ στενοχώρια καὶ ἡ ἀδικία τὴν πνίγανε. Ἀπελπίστηκε κι ἀποφάσισε νὰ θέσει τέρμα στὴ ζωὴ της. Τὴν ὥρα, λοιπόν, ποὺ ξεκινοῦσαν μὲ τὸν πατέρα της γιὰ τὸ περιβόλι ἔκανε ἓνα σχέδιο. Νὰ πάρει ἓνα γεωργικὸ φάρμακο καὶ τὸ βραδάκι, μετὰ τὸ πότισμα, κρυφὰ νὰ τὸ πιεῖ καὶ νὰ πεθάνει. Σκεφτόταν: «Νὰ δῶ τότε, θὰ μὲ ἀγαποῦν;» Πῆρε λοιπὸν τὸ φάρμακο, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη της καὶ περίμενε νὰ βραδιάσει γιὰ νὰ τὸ πάρει. Δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει ἡ δύσκολη ὥρα. Ὁ πατέρας ἀμέριμνος τῆς λέει:

-Πήγαινε στὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ νὰ κλείσεις τὸ νερό.

Πῆγε γρήγορα. Ἦταν ἀθέατη. Κανείς δὲν ὑπῆρχε γύρω της. Ὁ πατέρας ἀρκετὰ μέτρα μακριὰ κι ἐκείνη τρέχοντας ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀκούει βήματα. Δὲν πρόλαβε νὰ κουνηθεῖ κι ἐμφανίζεται μπροστὰ της κάποιος ἄγνωστος ἱερέας. Τὴν χαιρετάει καὶ τῆς λέει:

-Ἔφη μου, ξέρεις πόσο ὠραῖος εἶναι ὁ Παράδεισος! Φῶς, χαρά, ἀγαλλίαση. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὅλος φῶς καὶ σκορπάει τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίαση σὲ ὅλους. Μᾶς περιμένει στὴν ἄλλη ζωὴ, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὸν παράδεισο. Ὑπάρχει ὅμως κι ἡ κόλαση, ποὺ εἶναι ὅλο σκοτάδι, λύπη, στενοχώρια, ἀγωνία, κατάθλιψη. Ἄν πάρεις αὐτὸ ποὺ ἔχεις στὴν τσέπη σου, θὰ πᾶς στὴν κόλαση. Πέταξέ το, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν χάσουμε τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Παραδείσου.

Ἡ Ἔφη τὰ ἔχασε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ λίγο λέει στὸν ἱερέα, ἀφοῦ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, εἶχε πετάξει τὸ φάρμακο:

-Περιμένετε νὰ φωνάξω καὶ τὸν πατέρα μου νὰ σᾶς δεῖ.

Τρέχει μὲς στὸ περιβόλι. Χάθηκε περνώντας τὶς ψηλὲς καλαμποκιές, γιὰ νὰ βρεῖ τὸν πατέρα της. Τὸν βρήκε καὶ τοῦ λέει:

-Πατέρα, ἔλα γρήγορα νὰ δεῖς ἕναν ἱερέα, ποὺ ἦλθε στὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ μας.

Ὅταν, ὅμως, φτάσανε στὸ σημεῖο ποὺ ἔπρεπε νὰ περιμένει ὁ ἱερέας, δὲν ὑπῆρχε κανείς ἐκεῖ.

Γιὰ πολὺ καιρὸ ἡ Ἔφη δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει ὅλα ὅσα τῆς συνέβησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἱερέα. Ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ξαναβρεῖ. Τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ.

Ἐν τῷ μεταξύ, κάθε χειμῶνα κατέβαιναν στὴν Ἀθήνα ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ἡ Ἔφη πήγαινε πολλὲς φορὲς στὴ νονὰ της, ποὺ ἦταν πολὺ θρησκα, κι ἔμενε μεγάλο διάστημα κοντὰ της. Ἡ νονὰ της συνήθιζε νὰ δέχεται στὸ σπίτι της καὶ νὰ φιλοξενεῖ θεολόγους, ἱερεῖς, μοναχοὺς. Κάποια φορὰ, λοιπόν, ποὺ ἡ Ἔφη πῆγε στὴ νονὰ της, στὸ σαλόνι εἶχε μιὰ ἐπίσκεψη. Ἡ Ἔφη δὲν γνώριζε ποιὸς ἦταν. Ἡ νονὰ σὲ μιὰ στιγμή ἔρχεται στὴν κουζίνα καὶ λέει τῆς Ἔφης:

-Ἔφη, ἐτοίμασε γλυκὸ καὶ καφὲ καὶ φέρτα στὸ σαλόνι γιὰ τὸν ἐπισκέπτη.

Ἡ Ἔφη τὰ ἐτοίμασε. Καθυστέρησε, ὅμως, λίγο καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὰ πήγαινε, ἡ νονὰ τὴν πρόλαβε. Τῆς λέει λοιπόν:

-“Όχι αυτό τὸ δίσκο. Βάλε τὸν ἀσημένιο, γιατί ἡ ἐπίσκεψη εἶναι ἐπίσημη.

Γύρισε ἡ Ἔφη στὴν κουζίνα, ἄλλαξε τὸ δίσκο καὶ τὸν πῆγε στὸ σαλόνι. Ἀλλὰ τὶ νὰ δεῖ! Πῆγε νὰ τῆς πέσει ὁ δίσκος ἀπ’ τὰ χέρια. Βλέπει μπροστὰ τῆς τὸν ἱερέα ποὺ εἶχε ἐμφανιστεῖ ἐκεῖνο τὸ δύσκολο γι’ αὐτὴν βράδυ στὸ περιβόλι τους.

-Εἶμαι ὁ πατὴρ Πορφύριος, τῆς λέω χαμογελώντας.

Ἔτσι γνωριστήκαμε μὲ τὴν Ἔφη κι ἀπὸ τότε ἔχουμε μεγάλη φιλία. Ἔκανε οἰκογένεια μὲ πολλὰ παιδιά. Τὴν εὐλόγησε ὁ Θεός. Βλέπετε τί τρόπους μπορεῖ νὰ μεταχειριστεῖ ὁ Θεός, ὅταν θέλει νὰ σώσει ἕναν ἄνθρωπο;

Πηγή: [Ὁρθρος](#)